גמר שבר שבר מנזיר. ומה תאמר לרבי יהודה הלא יליף גזירה שוה בכריתת פרק אמרו לו (כריתות דף יג.): מנא ליה דאמית בכלל אכילה יש לומר מסברא כדאמרינן בפ"ג דשבועות (דף כב.): מיבעית אימת קרא מיבעית אימת מסברא מבעי"ל מסברא כדאמרי אינשי תא ונטעום מידי ואזלי ואכלי ואתו ל"ג נהלה לי נהי דלגבי גיתא מקדש לא יליף שבר שבר מנזיר לחייב אפי' בשאר הכא גבי הוא יליף גזירה שוה להתם טעמא דכא מיכא הלא יליף משום דשמויי יין גמור הוא ליכתוב שבור לפניס לחפילו לפני מלך בשר ודם אין עושין כן כ"ש לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה וכיון דטעמא מש"ה הוא מה לי יין מה לי שאר משקין אבל בעלמא מודה דגמרינן מנזיר מדעא דהא הכא אליבא דמ"ד אכילה קעילית ונכנס למקדש חייב דהיינו רבי יהודה מסקינן גמר שבר שבר מנזיר אלמא דמודה רבי יהודה הכא כדפרי' ויתא נמי הא דקתני לדגמרינן מנזיר לגמרי אלמא מסברא לא ילפינן אלא מגמרינן מקדש מעלמא ולא בעלמא גמרינן מינה דטעמא דהתם הוי כדפרי' והא לא גמרינן מיניה דאי אפשר לאכול כזית בכדי אכילת פרס (ב"מ דף פו.) ואם תאמר דהתם מסקינן הכא דאכילה קעילית אין נקמת בכסף מעשר ובפרק בכל מערבין (עירובין דף מ:) לא משמע הכי דתנן גבי גט שחוב לחבירו ונתן לו בשר חזיר ואמר לו בשר שור הוא ונמצא בשר חזיר גט כשר ואי אכילה קעילית אין גט כשר אלא ודאי אכילה קעילית לא הוי אכילה ומסקינן התם דאפילו לרבי יהודה דאמר אכילה קעילית הוי אכילה מודה בגט שאין לו תקנה ומיהו אכילה קעילית הוי אכילה לענין שבועה ונדר ולענין נזיר ומיהו אכילה קעילית לא